

KTO SI SUROVO ZAHRAVA SO ŽIVOTMI INÝCH?

BÁBNIKAR

IKAR

30
ROKOV

S LÁSKOU KU KNIHAM

IKAR

Erik Axel Sund

Erik Axel Sund

BÁBKAR

Preložila Jana Melichárková

Erik Axl Sund

Bábkar

Preložila Jana Melichárková

Ikar

Erik Axl Sund

DOCKLIV

Copyright © Erik Axl Sund 2019

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © 2020 by Jana Melichárková

Jacket design © by Eva Jais-Nielsen and Erik Axl Sund

Jacket picture: © Aleksandar Mijajlovic

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7499-0

„Všetci nevinní, nikto bez viny.
Uprostred manéže mučia medvedicu.“

rovnaká obloha

Na sever

Vlak najprv prejde tunelom, potom najdlhším mostom, aký kedy videla. Na stanici v Malmö rozvoniava káva, takmer každý drží v ruke pariaci sa papierový pohárik. Celé Švédsko vonia kávou, migračným úradom a autobusom, ktorý ju vezie na sever.

Najprv sa to podobá Nemecku, všetko je hnedé, polia aj kopce, lesíky s holými stromami, ale neskôr je to lesnatejšie, skalnatejšie, belšie a zelenšie.

Vodič celý čas telefonuje a cez reproduktory vykrikuje nové príkazy. Potom autobus zastane na mieste, ktoré sa volá Lidköping. Podľa švédskeho slovníka sa mesto dá do angličtiny voľne preložiť ako Suffertown. Vodič autobusu vraví, že leží pri najväčšom švédskom jazere, ale jazero pripomína skôr more, lebo nedovidiť na druhú stranu.

Na hladine je lad. Vlastne už je noc, hoci je len popoludnie. Mesiac osvetľuje snehovú perinu a tma je neskutočná, ako v sne. Možno to je sen.

Zaspí, ešte než prídu do Štokholmu. Rada by ho videla. Prebudí sa až za mestom.

Pozrie von oknom, myslí si, že sa jej stále sníva, lebo stromy pozdĺž blatistej diaľnice vyzerajú ako brokolice.

Po príchode do Borlänge musí zostať sedieť, je len meno na papieri. Ani nevedia, do akej kategórie patrí. Práve teraz je bez sprievodu, ale otec už možno prišiel. Nikde však nevedia nájsť jeho meno.

Autobus pokračuje na sever, počasie je chladnejšie, cesty sú čoraz horšie, ale príroda je krajšia a tma ešte tmavšia. Pomyslí si, aké je zvláštne, že tu i doma je rovnaká obloha. Aj voda je tá istá, pretože všetka voda na svete navzájom súvisí. Jediná voda, v ktorej sa dá utopiť, jediná obloha, ku ktorej sa dá doletieť, keď človek zomrie.

Noc nad tmavomodrými horami sa náhle trbliece v strašidelnej zelenej. Autobus zastane, vodič vraví, že sa to nazýva polárna žiara a tu hore je celkom zvyčajná. A nie je len zelená, je aj žltá, modrá či fialová. Putuje po oblohe, mení tvar ako medúza mechúrová, ktorá sa uzatvára a rozširuje pod hladinou štá ťažký dych otráveného Boha. Ako môže byť niečo také nádherné obyčajné? Keď to človek vidí každú noc, stane sa to napokon fádnyim pozadím?

Sedem robotníckych barakov pred Bräcke vlastní chlapík v tréningovej kombinéze, ktorý zbiera peniaze a prisťahovalecké deti bez sprievodu. Tridsať mládežníkov od dvanásť do sedemnást rokov, z čoho je dvadsaťosem chlapcov. Všetci nie sú hlupáci, ale šiesti-siedmi z nich sú, tak je to stále. Desiatim až dvadsiatim percentám všetkých ľudí sa pri myslení nedarí, ale sú na to hrdí. Po nociach sa k nej zakrádajú. Raz jej jeden chalan skúsil stiahnuť nohavice, koplá ho rovno do ksichtu. Povedal, že ju udá na políciu, ale sem policajť nikdy nepríde, pretože sú traja na oblasť veľkú ako Belgicko.

Ak jej poskytnú azyl, chce, aby ju umiestnili do rodiny, kým nebude plnoletá. Všetky papiere však trvajú dlho, pol roka sa nič nedeje, slnko olizuje horu, čistí ju od snehu.

To je leto v Alwayslande. Slnko vychádza uprostred noci, jej pokožka je hrbolatá od štípancov miliardy komárov, to vydrží. Horšia je samota. Z tej šalie.

Schúli sa na mrazivom smrekovom lôžku, malá čierna dievčina, taká čierna zvonka i zvnútra, studená, zmrznutá, až ťa čierna pohltí. Si kurva a vrahyňa.

vždy je to on

Cesta 222

Smrť nie je čierna ako večná noc alebo biela ako svetlo v tuneli. Je to sivá metalíza, vyrobená v Nemecku, prispôsobená neobmedzenej rýchlosti.

Na ceste Värmdöleden leží sneh ako hmla, akoby snehové vločky zamrzli vo vzduchu. Auto prechádza bielou masou. Míňa nákupné stredisko Nacka Forum, tachometer ukazuje stopäťdesiat kilometrov za hodinu.

Tridsať metrov za ním ide iné auto, takisto stopäťdesiatkou. Je to červená Toyota Prius, hybrid, o niekoľko rokov neskôr budú tieto autá sťahovať do servisov pre chybné brzdy, ktoré spôsobili viacero smrteľných dopravných nehôd. V zákrute pri Svindersvikene dostane toyota šmyk, v sprške iskier sa klže pozdĺž zvodidiel.

Sivá metalíza naďalej zrýchľuje. Stošesťdesiat kilometrov za hodinu a dve dievčatá sa na seba usmievajú.

Mercy pevnejšie zovrie volant.

Nova si odhrnie vlasy z čela, zapáli si cigaretu.

Keď spustí okienko, v aute zavýja vietor. „Videla si? Zbavili sme sa ho.“

„Jeho? Ako vieš, že to bol on?“

„Vždy je to on.“

Na križovatke, kde sa Värmdöleden stretáva s Värmdövägen, poskakuje ručička na stoosemdesiatke. Nevedia, že dopravná polícia má dve autá, ktoré na ne čakajú pri stanici Henriksdals station, pripravené zastaviť ich pomocou ostnatého pásu.

„Deväťdesiat percent všetkých vrážd a deväťdesiat percent všetkých znásilnení spáchajú muži,“ tvrdí Nova. „A zo stovky pedofilov sú len dve ženy.“

„A radi týrajú zvieratá...“ doplní Mercy.

„Z tisícky osôb, ktoré rady kefujú iné druhy...“ Nova sa zasmieje. „Napríklad kravy, kozy, štence a malé nevinné kurence...“

„... je deväťstodeväťdesiatdeväť mužov a jediná žena, ktorá dokáže akceptovať konský čurák, čo vtlačila do seba, je na to vycvičená, vydrežúvaná mužom.“

„Vymysleli hromadné znásilnenie, atómové bomby a elektrické kreslá.“

„Ako to, doriti, mysleli?“

„Majú veľmi vysoké sebavedomie. Všade boli, všetko videli, všetko vedia. Ale v skutočnosti sú jedna veľká chyba, omyl evolúcie.“

„Hej, jediné pozitívum ich druhu je, že miliardu ráz denne sa zneužívajú alebo zabíjajú. Prečo vôbec majú hlasovacie právo?“

„Zakaždým, keď sa narodí muž, rodí sa potenciálny kanibal alebo pedofil. Nemali by mať nijaké práva, od narodenia...“

Nova s Mercy sa nepoznajú dlho, ale ich priateľstvo je také intenzívne, že sa im občas zdá, akoby boli jedna a tá istá osoba.

„Aby mohol jeden niečo povedať, mali by všetci chlapi prejsť testom, v ktorom dokážu, že to, čo hovoria, je zaujímavejšie, než čo vôbec kedy povedala každá ženská na svete počas svetových dejín.“

Nevidia blikajúce svetlo pri moste Danviksbron.

A už vôbec nie ostnatý pás.

Mercy zrazu zmizne úsmev z tváre. „Zabiť desať náhodne vybraných mužov je ako zabrániť štyridsiatim ôsmim sexuálnym útokom,“ uvažuje. „Vrátane vraždy a sexuálneho zneužívania detí. Všetkých mužov by mali od chvíle, keď sa narodia, prehovárať, aby spáchali samovraždu.“

„Môj biologický otec ju spáchal,“ pripomína Nova.

„Všetci okrem tvojho a môjho otca by mali spáchať samovraždu.“

„Hej... Všetci okrem nich.“

Dvesto kilometrov za hodinu po stuhnutom snehu, dvesto metrov od sklápacieho mosta pri Danvikstulle. Nevedia, že policajt sa spojil so strážkyňou mosta a prikázal jej ho otvoriť, aby zastavil ich zbesilú jazdu.

„Je mi s tebou dobre,“ prizná Mercy. „Vyvolávaš vo mne hlad.“

Sú to Nova a Mercy.

Nova vidí izbu v chladnom byte vo Fisksätre, kde vždy cítiť alkohol. Mercy vidí útulný domček s mamou, otcom a dvoma buclatými bračkami.

Vidia všetky cesty, ktoré ich viedli odtiaľ.

A priviedli ich sem. Na najstaršiu štreku.

Na koniec.

Len idú.

Auto nemeckej výroby, sivá metalíza, patrí Svenovi-Olofovi Ponténovi, štyridsaťpäťročnému mužovi zo Stocksundu, výkonnému riaditeľovi firmy, ktorá má ročný obrat osem miliónov. Pred niekoľkými dňami zaparkoval pri benzínovom čerpadle v Knivste a otvoril dvere čiernemu dievčaťu. Volá sa Mercy, má šesťnásť rokov.

Dal Mercy päťstovku, rozopol si nohavice, a zatiaľ čo ju nazýval negerskou kurvou, požiadal ju, aby sa vyzliekla. Dvadsať metrov odtiaľ stál pomocný predavač, preberal peniaze od zákazníka, ktorý si natankoval auto.

Len čo bol Sven-Olof Pontén hotový, vracala. Mliečnu čokoládu a kúsky syrového sendviča. Sven-Olof ju udrel do tváre, kričal, že je puča, čo mu zašpinila auto, skurvená, posratá, nevychovaná ludra.

Potom mu zazvonil telefón. Volala mu manželka.

Zapol si nohavice a prijal hovor. Jemným hlasom tvrdil, že je na ceste domov, musí vybaviť už len jednu záležitosť, rýchlo sa staví u dôležitého klienta.

Vystúpil z auta v okamihu, keď pomocný predavač na benzínovom čerpadle vytlačil účtenku za teplú klobásu s kolou. Mercy počula Svena-Olofa povedať, že svoju ženu lúbi a chýba mu.

Ešte pusa, pusa. Keď sa otočil, aby sa vrátil do auta, vyrazila odtiaľ.

Pusa, pusa. Choď dopekla, ty skurvený zdochliak.

niektorí muži

Sivá melanchólia

Jeseň v Štokholme bola mierna, dážď a vietor, ale v niektoré dni sa počasie obrátilo a ponúklo neskoré babie leto. Väčšinou však bolo sivo a hnusne. Zžieravé pre telo i dušu.

Sven-Olof Pontén sedel doma v radovom dome v Stocksunde pri počítači. Práve sa odhlásil, vytiahol si zips na rázporku a zapol nohavice.

Pred oknom fičal vietor pomedzi vratké a tenké čerešne, ktoré zasadil pred piatimi rokmi. Udrela jeseň, ťahala za štíhle konáre, ktorými srnky pohrdli.

Dievča, s ktorým práve dočetoval, po mesiacoch tvrdej driny z jeho strany konečne súhlasilo so stretnutím. Už dnes večer, čo spôsobilo, že vypustil paru, zhúžval kuchynské papierové utierky a vyhodil ich do koša.

Teraz musí utíšiť svoje zlé svedomie.

Vybral zväzok kľúčov, odomkol spodnú zásuvku písacieho stola. Občas sa ho zmocnila paranoja, že manželka alebo dcéra sa akosi dostali ku kľúčom a nazreli do nej. Åsa s Alice to však vedeli tak či tak.

A hoci sa v rodine pokazilo takmer všetko, stále mu preukazovali určitý rešpekt.

V zásuvke bolo dvadsať plastových zakladačov, ktoré v pravidelných intervaloch vyťahoval, aby si pripomenul, že v podstate chyba nie je v ňom. Sven-Olof Pontén, pôvodcom z jämtländského Vitvattnetu.

Nemal chorú hlavu. Jeho rodina boli normálni ľudia.

Tí, ktorí boli naozaj chorí, ležali v plastových zakladačoch v jeho písacom stole.

Zakladače obsahovali novinové články, protokoly o predbežnom pojednávaní, v niektorých prípadoch aj dokumentáciu z miesta činu, ktorú našiel na nete. Materiál bol ukážkou ľudských perverzít a podklady sa týkali devätnástich páchatelov a jednej páchatelky.

Jeden zo zakladačov bol označený menom ARMIN MEIWES. Pozrel sa na fotky a očami prebehol texty, ktoré sa už takmer naučil naspamäť.

Armin Meiwes. Nemeč, bývalý profesionálny vojak, inzeroval na internete, že hľadá niekoho, kto by bol ochotný dať sa zavraždiť a zjesť.

Počítačový inžinier, ktorý sa volal Bernd Jürgen Armando Brandes, odpovedal na inzerát, pretože bol náhodou v súlade s jeho veľkým snom.

Naplo ho po vzduchových bublinách, ktoré sa zo žalúdka šírili do úst. Na pár minút musel Sven-Olof Pontén vydržať svoje fantazírovanie o nevysloviteľnom.

Pokým mal zatvorené oči a predstavoval si hodovanie v kuchyni v nemeckom Rotenburgu, pohrával sa s jazykom na podnebí a vnútornej strane zubov. Medzi dvoma stoličkami uviazol kúsok mäsa, opatrne sa ho snažil špičkou jazyka odstrániť a svinstvo vyplúť.

Sven-Olof Pontén bol v dome sám, mohol byť bez hanby sám sebou.

Páčilo sa mu to.

Nemusieť sa hanbiť.

Ovoňal si prsty, oči stále zatvorené. Konštatoval, že páchnu po cesnaku. Pred pár hodinami krájal cibuľu, potom ju piekol spolu s hovädzou sviečkovicou.

Åsa stála vedľa, šúpala uhorky a paradajky, zatiaľ čo sa zhovárali o ich milovanej dcére. Alice momentálne nebýva doma, ale čoskoro sa znova prisťahuje.

Keď dojedli, odišla Åsa do mesta, aby si spolu s priateľkou pozreli film. On šiel do svojej pracovne.

Armin Meiwes po večeri relaxoval, čítal knihy s tematikou science-fiction, zatiaľ čo počítačový inžinier krvácal na toalete. Svenovi-Olofovi sa zdalo, že cíti sladkastý pach a počuje slabé špliechanie z odpadového potrubia vane.

Napokon otvoril oči.

Niektorí muži zjedia jeden druhému vo vzájomnom porozumení pohlavný orgán, pomyslel si.

Mňa, na porovnanie, to vôbec nenadchýna.

Zhlboka sa nadýchol. Opäť mohol dýchať čerstvý vzduch. Usmieval sa, kým pozbieral papiere a zamkol zakladače do zásuvky písacieho stola.

Dievča, s ktorým četoval, ho bude o hodinu čakať pred bytovým domom v Bergshamre. Neveľmi ďaleko odtiaľto, na druhej strane prielivu Stocksundet, no aj tak v úplne inom svete.

Volá sa Tara. Sven-Olof veľmi dobre vie, prečo napokon súhlasila so stretnutím.

Jej rodina je nábožensky založená a ona sa chcela vzoprieť. Chcela im ukázať, že o svojom tele rozhoduje sama a nie Boh.

V ranej mladosti zažil niečo podobné. Vzbúrili sa proti Ježišovi, proti matke a otcovi, proti celej kongregácii. Slopal, kefoval a počúval zakázanú hudbu.

S Tarou mali spoločné skúsenosti a dobrý námet na rozhovor. Neboli až takí rozdielni. Síce mal štyridsaťpäť, podstatne viac, než povedal, a ona pätnásť, no pravdepodobne sa dohodnú.

Nebol Majster mäsiar ako Armin Meiwes.

Sven-Olof Pontén zaobchádzal so svojimi dievčatami dobre, ak mu preukázali náležitý rešpekt.

Vietor vonku zosilnel, prichádza zima.

PRVÝ DEŇ

November 2012